op de afgesproken plek. Ha, Marie was er reeds! Met een kreet van vreugde ging hij de gedaante in den langen mantel te gemoet, die in de schaduw van 't bosch op hem wachtte.

„Marie!" riep hij uit.

Nog een stap nader en opeens voelde hij de punt van een rapier op zijn borst.

„Schurk! Mademoiselle de Lamperière is veilig binnen de muren van het kasteel, en ik ben hier gekomen om haar van een pestilentie te verlossen."

Corneille deed een stap achterwaarts, de hand aan zijn zwaard en voor de vreemdeling had uitgesproken, was het wapen ontbloot en gereed voor de ontmoeting.

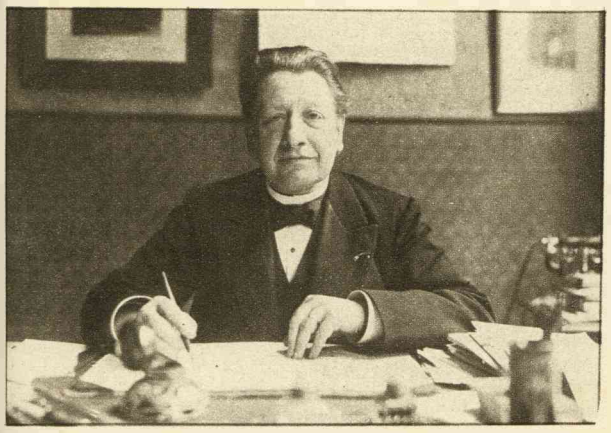
„Wie ben je?" vroeg de dichter, ziedende van toorn.

„Luitenant Brécourt, gereed mijn toekomstige vrouw te verdedigen."

„Je toekomstige vrouw," glimlachte Corneille, „dan zal ze weduwe zijn voor ze getrouwd is!"

„Vervloekte ellendeling, dat zullen we zien!" en zonder een woord meer begon de tweestrijd.

Het gevecht was kort, op éénmaal struikelde Corneille en zijn tegenstanders degen reet zijn mouw open, doch hij was op zijn hoede, in dit grootste gevaar; terwijl zijn leven en

J. R. SNOECK HENCKEMANS,
het nieuwe Tweede-Kamerlid voor Apeldoorn.

zijn levensgeluk op het spel stonden, behield hij gelukkig zijn koelboedigheid. Zijn tegenstander daarentegen, door het kleine succes verblind, verloor de voorzichtigheid uit het oog en meenende zijn vijand reeds in zijn macht te hebben, gaf hij zich een oogenblik te veel bloot. Dit was hem noodlottig; Corneille viel bliksemsnel uit en verwondde Brécourt in den hals.

Enkele seconden stond Corneille roerloos, ten prooi aan de meest tegenstrijdige emoties, doch weldra kreeg hij zijn kalmte en gezond verstand terug. Een onmiddellijk gevaar had hij overwonnen, doch moeilijk werk met nog grooter gevaren wachtte hem. Marie was een gevangene in haars vaders kasteel. Hoe kon hij haar bereiken en verlossen? Hij knielde onderwijl bij den verslagene neer en onderzocht diens wonde. De man was niet dood, slechts bewusteloos. Dit verheugde hem. De wapenrusting van den gewonde knarste, terwijl Corneille hem aanvatte. Dit bracht den dichter op een gewaagden doch schitterenden inval en hij begon dezen dadelijk uit te voeren. Niet zonder moeite ontdeed hij Brécourt van zijn harnas, droeg den luitenant een honderd meter het bosch in, lei hem tegen een boom en wierp zijn mantel over het lichaam heen. Daarna naar de plaats van den strijd terugkeerende, gespte hij de wapenrusting aan, wikkelde zich in den mantel van Brécourt en haastte zich naar het kasteel.

HET 40-JARIG BESTAAN DER HANDELSSCHOOL TE ROTTERDAM.
Een groep van officieele personen en genoodigden, die de plechtige overdracht aan het Gemeentebestuur van Rotterdam bijwoonden van het tegeltableau, waarvan wij op pag. 10 in dit nummer een foto brengen. (*V.F.B.*)

De ophaalbrug was nog neergelaten, de wacht meende blijkbaar dat de luitenant spoedig zou terugkomen. Corneille mompelde het wachtwoord, dat Marie hem had meegedeeld en bevond zich weldra op de binnenplaats. Deze snel overstekende, kwam hij door een groote hal in een kronkelende gang. Zijn plan was zich ergens te verbergen tot hij zich naar Marie's kamers kon begeven; hij wist in welk gedeelte van het slot deze lagen. Alles was stil rondom hem. Ja, Fortuna was ongetwijfeld met hem. Doch opeens hoorde hij het geluid van stemmen: het kwam nader en nu onderscheidde hij duidelijk de stem van den luitenant-generaal. Goeden hemel, waar moest hij heen? Zou hij nu op den drempel van zijn succes ontdekt worden? Hij drukte zich in een hoek van de tochtige gang — wat was dat? De muur gaf mee: onbewust had hij een geheime deur aangeraakt, die geruischloos week en nadat hij snel door de opening verdwenen was, zich weer even geruischloos sloot. De stemmen kwamen nader en nader, daarna stierven ze weder langzamerhand weg. Nu wilde Corneille de deur weer openen, doch het geheime slot dat eerst zijn reddende engel geweest was, was nu zijn vijand geworden. De deur was niet weer open te krijgen; hij was een gevangene.

IV.

Op den morgen van den dag dat ze Pierre ontmoeten en Les Andelys voor altijd verlaten zou, vond Marie de houding van luitenant Brécourt in 't oogvallend veranderd. Hij had in werkelijkheid comedie gespeeld, maar niet als kampioen voor haar belangen, doch voor die van zichzelve. Nu, helaas te laat, zag ze welk valsch spel hij gespeeld had: hij had onder het mom van sympathie haar al haar geheimen weten te ontfutselen en hier van haar vader in kennis gesteld. Een schildwacht was onder haar venster geplaatst en een ander voor haar kamerdeur. En nu was zij een gevangene in haar eigen huis en dacht met woede en wanhoop aan de verraderlijkheid van den man op wiens edelmoedigheid zij gesteund had.

Kort voor zonsondergang kwam Brécourt haar kamer binnen. Een brutale wreede glimlach ontsierde zijn gelaat.

„Ik ga naar het rendezvous. Ik zal je minnaar ontmoeten." Hij stampte met zijn degen. „Ik zal voor hem een pijl van Cupido meenemen."

„Neem voor jezelf een doodshemd mee!" antwoordde zij.

„Wat! Kan jouw droomende dichter vechten?"

„Je bent overtuigd, dat hij het niet kan, anders zou je niet gaan."

Met een vloek liet hij haar alleen, ten prooi aan duizend angsten en vreezen.

Niet voor den volgenden morgen vroeg zag zij hem terug. Hij stormde haar kamer binnen, bleek als een doode, zwak en gewond. Zij keek hem verwonderd aan met van tranen en door den doorwaakten nacht roode oogen. Een blik vol haat en verachting begroette hem.

„Voor de avond valt, zijn wij getrouwd," begon hij. „Er is reeds om een priester gezonden."

„Om je te begraven? Een doodkist zou meer reden hebben. Je hebt dus je partij gevonden!" Haar hart klopte haar uit den boezem, om de waarheid te weten, toch wist zij met een uiterste krachtsinspanning haar nieuwsgierigheid te bedwingen.

„O. hij had meer moed dan ik dacht. Ik doodde hem niet zonder moeite!"

„Je liegt!" woedend stampte zij met den voet. „Je liegt! Hij was een man! Je kon hem niet dooden!"

Hij sloeg de oogen neer voor haar doorborenden blik en het duurde eenige oogenblikken voor hij zijn koelbloedigheid teruggevonden had.

„Ga je kleeden voor de bruiloft! Dat is het vreugdevolle nieuws dat ik je kwam vertellen."

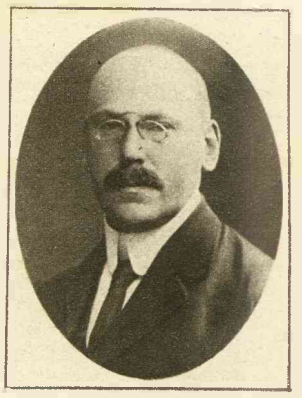
Het geluid van zijn voetstappen was nauwelijks weggestorven, als een zacht geklop haar oor trof. Het kwam van achter het houten beschot, waarbij ze stond. En nu hoorde zij een stem zacht en fluisterend:

„Marie! Marie! Je herkent me, Pierre! Leg je oor aan den wand, terwijl ik spreek!"

Zij deed wat hij vroeg. terwijl haar hart opsprong van vreugde.

JHR. MR. A. E. RUYS DE BEERENBROUCK.†

DR. W. J. W. HUININK.†

Te Maastricht is in den ouderdom van 75 jaar overleden Jhr. Mr. A. E. RUYS DE BEERENBROUCK, in leven oud-voorzitter van het Hof van Appel te Luik. — Te 's-Gravenhage is overleden de heer Dr. W. J. W. HUININK, in leven geneesheer der lighallen van de Haagsche vereeniging tot bestrijding der tuberculose.

SPORTDEMONSTRATIE OP HET FORT SPAARNDAM ZUID.
Verleden week had op het fort Spaarndam Zuid een Sportdemonstratie plaats, die met medewerking van den fortcommandant, luit. Ebens, georganiseerd was door den landweerman Haringman. Op den voorgrond zittend (3e van links) de 1e-luitenant Ebens; (2e van links) de heer G. A. M. Brandts, voorzitter van den krachtsportbond; (4e van links) de heer A. Moussault voorzitter v. d. Nederlandschen Boksbond. (*V.F.B.*)